

[Aage Fogh.]

til den 15. maj, regner jeg med, at vi til den tid må tage spørgsmålet op til ny overvejelse, og så vil jeg i hvert tilfælde, hvis ikke der sker andre uforudselige ting, være tilhænger af, at man finder en form, der betinger, at befolkningen betaler de her omhandlede varer med den pris, de koster at producere, men at man til gengæld får en skattelettelse og så dækning for den del af befolkningen, der har rimeligt krav derpå.

Det glædelige ved ordningen er selvfølgelig, at rationeringen for kød og flæsk bortfalder. Det er en stor fordel, så man må være villig til at betale noget for at få den gennemført. Men jeg vil gerne føje til, at jeg kunne godt tænke mig, at vi skulle overveje, om man ikke kunne lempe det også for sukker og fedtstoffer. Jeg ved godt, at man siger, at det er ikke forsvarligt, men på den anden side tror jeg, at hvis befolkningen havde lidt større adgang til fedtstoffer og til sukker, ville man i større udstrækning forsyne sig selv. Jeg tror, at det for husmødrene ville betyde, at de i større udstrækning ville skaffe sig marmelade af egen produktion, og de ville også bage i større udstrækning, end det sker nu. Og jeg skal ikke nægte — jeg nævnte det vist også under første behandling — at når vi af pristalsbudgettet ser, at en familie her spiser rugbrød for nogle og fyre kroner — og fra rigsdagens side letter vi denne udgift —, men at den samme familie spiser wienerbrød og kager for 104 kr., så er jeg ikke i tvivl om, at man vil kunne ned-sætte denne udgift til wienerbrød og kager væsentligt, hvis husmødrene havde mulighed for at bage noget mere selv. Altså, jeg glæder mig over den lempelse, der er sket i rationeringen af kød og flæsk, og jeg håber i al stilfærdighed på, at det må lykkes at komme et skridt videre ad vejen, næste gang loven skal ændres.

Petra Petersen: Jeg må i højeste grad beklage, at det er lykkedes for flertallet i det udvalg, der har behandlet loven om statstilskud til forbrugerpriserne, at forringe lovforslaget, så man nu også vil fjerne det hidtidige tilskud til flæsk. Man er herved stærkt på vej til helt at ophæve denne tilskudsordning netop i en tid, hvor det som ingensinde før er vanskeligt at leve. At man samtidig med ophævelsen af tilskuddet til flæskepriserne giver en del af befolkningen rabatmærker til indkøb af flæsk, betyder ikke, at disse forbrugere får fuld dækning for prisstigningen. Hvis vi får de

priser på kød og flæsk, som fagfolk i de sidste dage har givet udtryk for vil blive de gældende, vil mange arbejderfamilier i den kommende tid få meget lidt kød og flæsk på bordet. Der er ingen grund til at tro, at disse rygter om de høje priser, betydelig højere end dem, der skulle være de gældende efter tilskuddets bortfald, ikke er rigtige. Landbrugsministeriet har skønnet, at der kan blive tale om, at den gennemsnitlige detailpris for flæskevarer vil stige med ca. 1 kr., medens den gennemsnitlige pris for kødvarer vil stige med ca. 75 øre. Hvoraf skønner man det? Og vil landbrugsministeren her garantere, at hvis priserne stiger yderligere, vil man hæve rabatkortenes betalingsværdi svarende til prisstigningen? Erfaringerne fra de sidste år, såvel ved ophævelsen af tilskuddet til hvedemel og gryn som ved ophævelsen af maksimalpriser, har gang på gang vist, hvordan priserne stiger uforholdsmæssig meget. Må jeg endnu en gang her minde den højtærede landbrugsminister om, hvad den højtærede landbrugsminister sagde fra denne talerstol, da man ophævede tilskuddet til gryn. Landbrugsministeren udtalte, at grynene ikke ville stige væsentligt i pris; og resultatet var, som jeg flere gange har gjort ministeren opmærksom på, at grynene steg 20 øre pr. kg.

Samtidig med at priserne på flæsk stiger, vil også alt andet kød stige; f. eks. vil det forholdsvist billige hestekød også stige i pris. Det tillokkende, der er i, at man, samtidig med at man tager tilskuddet bort fra flæsket, ophæver den meningsløse kødordning, får kun betydning for de familier, der har penge nok. Nu skal kød og flæsk, pålæg og fedt nok rationere sig selv. Den højtærede minister har heller ikke været blind for, at der vil komme en nedgang i forbruget af kød på grund af prisstigningerne. Ingen er vel i tvivl om, hvem det er, der nødvendigvis må tage denne nedgang i forbruget. Det er ikke velhaverne.

Jeg kan ikke finde ord, der er stærke nok til at karakterisere det, som her sker. Det indgreb, som her sker, er noget af det groveste, der hidtil er foretaget på disse områder. Nu har husmødrene under hele besættelsen haft de største vanskeligheder med at skaffe familien mad, og hvor tålmodigt bar husmødrene ikke dengang disse byrder. Man talte til dem om, at vi var i samme båd, at man skulle bære sin skæbne, man talte om at være fælles om at bære byrderne, fordi fjenden var i landet. I den tid, der er gået siden, har husmødrene stadig krævet den meningsløse kødordning ophævet. Det ærede medlem hr. Aksel Møller talte om kvinde-